

[Jytte Hilden]

De to ting, vi synes er væsentlige at diskutere, er altså politik og ansvar og de menneskelige brugere af de systemer, vi har med at gøre.

Jeg tror, det er godt, at vi har fået en Lotz III-betænkning til diskussion, for den proces, som er sat i gang i et samarbejde med kommuner og amtskommuner, har ligesom fået et ekstra pust, efter at vi har fået Lotz III-betænkningen. Det er nemlig sådan, at mange institutioner, mange kommuner og mange amtskommuner har måttet gøre op med sig selv, hvad det egentlig er, der gøres, hvorfor det gøres, og om det gøres fornuftigt. Er samarbejdsrelationerne gode? Er samspilsrelationerne gode? Kan de bruges til noget? Har vi noget at være stolte af? Er der noget, som kunne gøres på en anden måde? Selv om Lotzbetænkningen væsentligst drejer sig om strukturer, procenter, refusioner, er forfærdelig abstrakt og meget lidt konkret, er den diskussion, der er kommet i gang efter Lotz III-betænkningen, utrolig gavnlige for de systemer, som det drejer sig om, fordi en række producenter – forstået som de ansatte i systemerne – er blevet sig bevidst, at de rent faktisk har nogle opgaver, som de i langt, langt overvejende grad udfører godt.

Derfor skal jeg da hilse det velkommen, at vi har fået en Lotz III-betænkning, og at vi på den måde har fået lejlighed til at diskutere, hvad det er, vi gør i det danske samfund.

De grupper, vi snakker om, er grupper af børn og unge, der er truede, og små eller store handicapgrupper, det vil sige, at det i høj grad er de mennesker, der på mange måder er dårligst stillede i vores samfund, som selv har svært ved at stille krav, og som derfor må have andre til at hjælpe sig med noget så banalt som tilværelsen.

En stor del af den diskussion, der har været om Lotzbetænkningen, har været ganske pudsig at følge, for der er ingen tvivl om, at Lotzbetænkningen giver svar på en række spørgsmål, som ingen har stillet, og de hørings svar, der er kommet, giver en række svar på et spørgsmål, som Lotz III-betænkningen ikke har rejst. Derfor har vi indimellem næsten fået konfrontationer mellem forskellige grupper, fordi disse ting har kørt på to forskellige niveauer. Det betragter jeg egentlig ikke som noget dårligt. Det kan være, at der er en række embedsmænd, der er blevet klogere på den sociale sektor, og det kan være, den sociale sektor er

blevet klogere af at diskutere strukturer, procenter og refusion, og det behøver ikke være så tosset endda.

Det er ganske rigtigt, at der er en række forskellige måder, hvorpå tingene i den sociale sektor finansieres. Der kan være rent kommunale udgifter, der kan være rene statsudgifter, det kan være fifty-fifty mellem kommune og stat, og det kan være fifty-fifty mellem kommune og amtskommune; det vil sige delte udgifter og et delt ansvar. Det kan umiddelbart lyde mystisk og besværligt, men det er ikke sikkert, at det er det, for der er ingen tvivl om, at der en lang række steder har udviklet sig et ganske glimrende samarbejde mellem kommune og amtskommune. Der er givet amtskommuner, hvor det ikke fungerer så godt, og der er givet kommuner, som det ikke fungerer så godt for, men hvordan kan det være anderledes, al den stund det er mennesker, der har med disse ting at gøre, men jeg tør vædde – spise min gamle hat, hvis jeg havde en sådan – på, at der ikke er noget sted, hvor man ikke har taget dette samarbejde op og netop diskuterer: Hvordan foregår det her? Derfor er det gode ved diskussionen i dag, at der ikke er nogen, der ikke er begyndt at forholde sig til den, der er ingen, der ikke er nødt til på en eller anden måde at gribe i egen barm og finde ud af, hvad der er ret og rimeligt. På den måde har vi faktisk fået den sociale sektor til debat.

På Socialdemokratiets vegne vil jeg godt sige, at vi ikke tror, det vil være muligt at lade kommunerne alene overtage og varetage samtlige opgaver på det sociale område. Der vil givet være kommuner, der er så store, at de kan klare en lang række af disse opgaver fint og flot, og der er også kommuner, der gør det i meget høj grad, men der vil også helt oplagt være andre kommuner, som ikke vil være i stand til det. Til trods for at det er en god idé at diskutere decentralisering i et samfund med en veluddannet befolkning og en udstrakt grad af demokrati, er der måske opgaver, som ikke løses bedst det sted, hvor problemet er. Der er måske samfund, der er så små, at deres overskud til mennesker i virkelig nød er ringe. Derfor er der ingen tvivl om, at den måde, vi hidtil har organiseret det på, hvor amtskommunerne har haft opgaver, faktisk er fornuftig.

Eksempelvis har Gladsaxe Kommune i dag 61.000 indbyggere, og der er 348 personer an-